

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
4 Пж 3130/16
22.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД у већу састављеном од судије Марине Томић, председника већа, судије Иване Павловић и судије Дејана Ђојбашића, чланова већа, у правној ствари тужиоца-противтуженог ЈКП „ГРАДСКА ЧИСТОЋА“ Београд, ул. Мије Ковачевића бр. 4, кога заступа Градско правобранилаштво Града Београда, ул. Тиршова бр. 3, против туженог-противтужиоца „МАГНАТ“ Привредно друштво за унутрашњу и спољну трговину ДОО, Умка – Београд, ул. Дргомира Станојловића бр. 56, чији је пуномоћник Ненад Митровић, адвокат из Београда, ул. Чичавичка бр. 1 а, ради дуга по тужби, а ради утврђења ништавости по противтужби, вредност предмета спора 600.678,40 динара, одлучујући о жалби тужиоца-противтуженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 34 П 3328/2015 од 22.03.2016. године, на седници већа одржаној дана 22.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца-противтуженог као неоснована и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Привредног суда у Београду 34 П 3328/2015 од 22.03.2016. године у ставовима I и III изреке.

Образложење

Привредни суд у Београду је у I ставу изреке побијане пресуде одбио тужбени захтев којим је тужилац-противтужени (даље: тужилац) тражио да се обавезе тужени-противтужилац (даље: тужени) да му плати износ од 600.678,40 динара са законском затезном каматом на одређене појединачне износе главног дуга, од датума доспелости до исплате. У истом ставу је укинуо у целости закључак о извршењу извршитеља Николе Шћепановића из Београда, посл. бр. И.Ивк 360/2014 од 16.05.2014. године. У II ставу изреке побијане пресуде је одбио противтужбени захтев којим је тужени-противтужилац тражио да се утврди да је апсолутно ништава одредба усменог уговора закљученог између тужиоца и туженог, а која прописује обрачун цене услуга на основу пријављеног простора који користи противтужилац. У III ставу изреке је одлучио да свака страна сноси своје трошкове спора.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. У смислу жалбених навода је предложио да другостепени суд укине побијану пресуду у ставу I и III и да предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да је преиначи у побијаном делу, тако што ће усвојити тужбени захтев тужиоца, а обавезати туженог да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Одговор на жалбу није поднет.

Испитујући законитост и правилност побијане одлуке у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је нашао да жалба тужиоца није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1. – 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. У поступку доношења првостепене пресуде није учињена ни битна повреда поступка и члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, како то у жалби тужилац неосновано истиче. О битним чињеницама су дати јасни разлози и пресуда нема таквих недостатака због којих њена правилност не би могла да се испита.

Према стању у списима, предмет тужбеног захтева је потраживање тужиоца према туженом у износу од 600.679,40 динара са припадајућом законском затезном каматом, на име извршених комуналних услуга сакупљања и одвожења смећа у објекту туженог у утуженом периоду од августа 2011. године до марта 2014. године.

Према чињеничном стању утврђеном до закључења главне расправе, тужилац је, као вршилац комуналне делатности, задужио туженог, као корисника услуга, за износ од 600.678,40 динара на име извршене комуналне услуге сакупљања и одвожења смећа. Тужилац потражује наведени износ од туженог на основу издатих фактура у периоду од августа 2011. до марта 2014. године, за услуге које су извршене у објекту у ул. 13. октобра бр. 64, у Умци. Тужени је дописима од 03.05.2012, 04.06.2012, 03.06.2013, 07.09.2012, 04.04.2014. и 19.12.2014. године рекламирао вршење услуга тужиоцу. У дописима се наводи да камиони тужиоца сваког дана пролазе поред објекта туженог, али да не врше услуге сакупљања и одвожења смећа. Тужени је уз дописе вратио и рачуне за извршене комуналне услуге тужиоцу. Према даљем утврђењу првостепеног суда, тужени је пријављен у евиденцији тужиоца као корисник пословног простора у ул. 13. октобра бр. 64, у површини 1600 m².

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом материјалноправних одредби Закона о облигационим односима и Закона о комуналним делатностима закључио да је тужбени захтев неоснован. Према налажењу првостепеног суда, тужени је оборио законску претпоставку да тужилац врши комуналну услугу сакупљања и одвожења смећа, будући да је за то доставио релевантне доказе. На тај начин је терет доказивања да су услуге извршене прешао на тужиоца, што он, по налажењу суда, није учинио. Ово стога што тужилац није доказао да је поступио по приговора туженог на извршење комуналних услуга, а благовременост приговора при том тужилац није оспорио. Такође, првостепени суд је нашао да је противтужбени захтев неоснован, јер је одредба уговора између странака према којој се цена услуге обрачунава на основу површине пријављеног пословног простора, пуноважна.

По налажењу овог суда, правилно је првостепени суд одбио тужбени захтев којим је тужилац (вршилац комуналне делатности) тражио да суд обавезе туженог (корисника услуге) да му плати износ од 600.678,40 динара, на име вршења комуналне услуге. У најкраћем, тужилац нема право на накнаду за извршене комуналне услуге, јер није доказао да их је извршио туженом, као кориснику услуге. У складу са одредбом члана 13. став 4. Закона о комуналним делатностима („Сл. гласник РС“, бр. 88/11) обавезе корисника комуналне услуге, укључујући и плаћање цене комуналне услуге, настају започињањем коришћења комуналне услуге, односно почетком пружања комуналне услуге, и када се она користи супротно прописима којима се уређује та комунална делатност. У овом случају је тужилац комунално предузеће које се бави пружањем комуналних услуга сакупљања и одношења смећа на територији

Града Београда, а тужени је привредно друштво које је у тужиочевој евиденцији убележено као корисник комуналне услуге. Правилно је првостепени суд закључио да постоји законска претпоставка да је комунално предузеће извршило комуналне услуге за чије је обављање основано. Међутим, та претпоставка је оборива. По налажењу овог суда, тужени је у овом спору успео да је обори. Он је путем шест дописа на прописани начин извршио рекламацију комуналних услуга, јер оне нису извршаване у утуженом периоду. Тиме је на тужиоца прешао терет доказивања чињенице да је он извршио комуналне услуге за које тражи накнаду у висини од 600.678,40 динара. Након што је терет прешао на њега, тужилац није доказао да је утужену комуналну услугу заиста извршио, па је правилно првостепени суд, применом одредбе члана 122. тачка 1. Закона о облигационим односима, закључио да тужени није дужан да му плати накнаду за комуналне услуге.

Из изнетих разлога, Привредни апелациони суд је применом одредбе члана 390. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци и потврдио побијану пресуду, како у одлуци о главној ствари, тако и у одлуци о трошковима парничног поступка.

ИП/МТ/ЈО

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА
Марина Томић, с.р.**

За тачност отправка